

Resumé

Den romerske politiker og historieskriver Tacitus (ca. 56-117 e.Kr.) beskriver i sit værk *Historiae*, hvordan en mand, der havde mistet synet, og en anden, der havde en syg hånd, i sensommeren 69 e.Kr. opsøger den romerske kejser Vespasian (69-79 e.Kr.). Vespasian opholder sig på dette tidspunkt i Alexandria i Ægypten og tilskyndet af guden Serapis er de to mænd overbevidste om, at kejseren kan helbrede dem, hvis han spytter på den blindes øjne og berører den invalides hånd. Kejseren tøver og tror ikke rigtig på, at det kan lade sig gøre, men ender dog alligevel med at gøre forsøget. Resultatet udebliver ikke – mirakuløst får den blinde synet igen og den invalide genvinder førligheden i hånden.

Denne afhandling undersøger, *hvordan og hvorfor* Vespasian og hans to sønner, Titus (79-81 e.Kr.) og Domitian (81-96 e.Kr.), brugte denne helbredelsesmyte og forestillingen om 'Ægypten' som et led i en ideologisk forankret legitimering af deres magtposition. De mirakuløse helbredelser i Alexandria udstyrede Vespasian med et stort ry og var med til at underbygge hans popularitet blandt folket, senatet og hæren. Afhandlingen argumenterer bl.a. for at myten om Vespasians mirakuløse helbredelser 'materialiserer' sig i den skulpturelle udsmykning af to helligdomme viet til den ægyptiske gudinde Isis beliggende i henholdsvis Benevent og Rom. I disse to helligdomme er der fundet en række ægyptiske og ægypticerende skulpturer som kronologisk spænder over en tidsperiode på mere end to årtusinder, fra ca. 1985-1650 f.Kr. (12.-13. dynasti) til 2.-3. årh. e.Kr.